

Nem is tudom, mire válaszolta, hogy jobban érezné magát külföldön, ahol nem feszíti szét az életét a megfelelés kényszere, az állandó alkalmazkodás, mindenki panyókára vetett önzése, az a hanyag elegancia, amivel beleszarunk egymás életébe, nem emlékszem,

csak az öt fröccsre, amit maga elé rendelt, ahogy szokta, már amikor megérkezett, meg a pincérnő dekoltázsára, ahogy lehajolt a tálcával, és kikandikált a melle, mi meg összevigyorogtunk, mert frivol parasztok vagyunk mi is, és bár belátom, fogalmam sincs, miről beszéltünk azelőtt, de arra világosan emlékszem, hogy csak annyit mondott e jelenet után, hogy tessék, éppen ebből van kurvára elegem, hogy megpróbáljuk a szarságunkat élvezni is, ahelyett, hogy végre összeszednénk magunk. Aztán kértünk két vodkát, és jó pár percre elhallgattunk a bisztró teraszán.

Csikós Attila 93

LEMEGY A VAS

Azt hiszem, mindenki látta a pincérnő melleit, és nagyon jól szórakoztak. Tele volt a terasz, a közeli park is. Kora tavaszi este volt, fiatalok lepték el a szökőkút környékét, leheveredtek a padokra, kiöntött betonkockákra, és palackból itták a bort. A szökőkút hol pirosas, hol zöldes fényben játszott, a vízpermetet pedig vibráló, színes felhőkben sodorta tovább a szél.

Én nem akarom, hogy így nőjenek fel a srácaim, mondta. De legalább a kerület fejlődik, tette hozzá, és elnézett a szökőkút felé.

Nemrég hívtott, hogy egy külföldi filmes cég munkát ajánlott neki. Aláírta a szerződést, éppen pakol.

Fölugrom hozzá, csapzottan nyit ajtót, betessékel. Rögtön a konyhába megyek, felcsapom a hűtőt, kiveszek egy sört. Szóval, akkor végleg, kérdezem.

Nem válaszol.

Tologatja a maradék bútorokat a padlóra vetülő fénycsíkokon. Megáll, az arcán verejtékcsepp gördül lefelé, tükröződik benne egy szekrény, tele mindenféle kacattal, azt is arrébb kéne tolni, gondolja, mindent a sarokba, ami marad, középre meg a dobozokat, azok jönnek velünk. A sárga, vakító irigység csak úgy ömlik befelé a relaxákon át, és mértanilag szépen felosztja a szobát.

Sört bontok, nézem, ahogy utoljára felméri a terepet. Mandulaszagot érzek.

Ezek a lezárt dobozok, mondja, és kiveszi a kezemből a söröm, olyanok, mint a kihagyott nők. Akármi lehet bennük, akármi lehetett volna belőlük.

94

Láthatóan elérzékenyül.

Azt mondja, hogy már érti. Mármint, hogy miért hagyta abba annak idején. A művész a művévé válik. Ha jól csinálja. Baromira egyetértek. Hogy szublimál az alkotásban, bár, veti közbe, ahogy idősödünk, egyre nehezebb elhinni, hogy azok vagyunk, akik. Csak különösen nagyszerű emberek képesek még kurva öregen is beledöglenni, magyarázza, és közben fürgén gesztikulál. Érted, néz a szemembe, csak vers vers után, bor bor után, csók csók után, de semmit nem birtokolni, semmiben nem kinyúlni mint a sírban, örökké élni és sosem hagyni, hogy életre kényszerítsenek.

Bólintok, és válasz nélkül kimegyek a konyhába egy másik sörért.

A tálaló és a mosogató között felcelluzozva egy régi színházi plakát. Ez volt az első előadása. Gyerekszínészként kezdte, nagy jövőt jósoltak neki. Egy darabig hitt is abban a jövőben, meg abban a nagyban. Végül belefáradt az önelégült mosolyokba, a puha és síkos kézfogásokba, abba, hogy pár év rutinja után, ahogy mondta, már úgy záródik le az emberek szíve, mint a vasfüggöny előadás után, halkán és visszavonhatatlanul. Kiment Londonba beteg gyerekekre vigyázni, aztán, amikor hazajött, mentőápoló lett, mert úgy vélte, az eset kocsiban még megmenthet valakit. Nem is tudom már, hogy került a film közelébe. Talán kisfilmekkel kezdte, aztán jöttek a számítógépes animációk, a 3D trükkök, az illúzió és a csalás metafizikus értelemben is kézzelfogható műremekei. Valószínűleg igazán sosem volt otthon sehol, semmiben. Mintha valami programot, expressis verbis szoftvert követett volna csak, amivel zene, film, szöveg is montázsolható, összevágható, feljavítható. Megnyilvánult bármiben, mégis idegen maradt. Elektronként bolyongott önmaga körül, megkötni semmi sem tudta, egyik sem volt képes oly erővel szilárdan tartani, mint az a kozmikus, fizikai küldetés, mely a megismerésre hajtotta, valami állandó átlényegülésre.

Talán csak a családja, gondolom, amíg kibontom a sört, és kinézek a távoli lakótelep sűrű tömbjei felé. Nekitámasztom a hátam a hűtőnek, lehunyom a szemem és iszom. Hallom, ahogy nyögve erőlködik odabent a szekrénnyel, de nem mozdulok. Nem fogok segíteni. Pár percig nem gondolok semmire. Monoton, ketyegésszerű hangra riadok.

Csöpög a csap. Elzárom.
Mintha bármit is számítana még.

Belépek a nagyszobába. Segítsek, kérdezem bátortalanul. Fasz, veti oda foghegyről, aztán felröhög és rágyújt egy cigire. A füst felizzik az ellenfényben, eltűnik az arca, csak egy sugárzó glória marad belőle, egy külföldre készülő, felelősségteljes családapa allegóriája.

95

- A plakátot nem viszed, érdeklődöm, közben az egyik doboz tetején dobolsz.
- Milyen plakátot, kérdez vissza.
- A konyhait, bazd meg, egy kurva plakát van az egész lakásban. A többi festmény vagy fotó.
- Ja azt? Kinek kell az?
- Neked.

Erőlködöm, hátha megérti. Az alkonyi vörös most előlről kapja el a fejét. Vörösödik. Önkéntelenül és dühösen megint egy hülye ritmust dobolsz az egyik dobozon.

- Erről beszélek, mondja. Nem kell. Én már úgysem mesélhetem soha a gyerekeimnek, hogy micsoda kurva nagy színész apátok. Az a hajó már elment. Akkor meg minek?

Mondanám, hogy kapd be, de belátom semmi értelme nincs. Végignézem, ahogy szikszalaggal megerősíti a dobozokat, rájuk írja, hogy miben mi van, mert azt tudni kell, ahogy a kihagyott nőkről is mindig tudtuk, a külföldi címét is ráírja mindre, nézem és iszom, nem mozdulok.

Gúnyosan bámul be a piros ég alja.

- Tehetséges egy fasz vagy, neked minden sikerül, mondom, és előveszem a cigim.

Aztán kimegyünk a konyhába, előveszem a hűtőből az utolsó borát, amit valami nagyon nagy alkalomra tartogatott, kinyitom, és kitöltöm két söröskorsóba. Drága bor, itatja is magát. Kár, hogy nincs kóla, elbaszni valamivel.

Aztán csak iszunk, némán, amíg a az esti szél fel nem szárítja a nagyszoba parkettájáról a nap utolsó tócsáit is.

Folyóiratunk a
NEMZETI KULTURÁLIS ALAPPROGRAM
anyagi támogatásával jelenik meg. Terjeszti a Budapesti,
a Nemzeti és a Vidéki HIRKER RT.
és alternatív terjesztők

Szerkesztők

JÁSZ ATTILA – Csendes Toll (főszerkesztő, kiadóvezető)
PAPP MÁTÉ (költészet rovat: mahbija@gmail.com, Zene online rovat)
REICHERT GÁBOR (kritika rovat: reichertgabor87@gmail.com)
SZÉNÁSI ZOLTÁN (főszerkesztő-helyettes, felelős szerkesztő)
SZŰCS BALÁZS PÉTER (próza rovat: szbalaazs@freemail.hu , Füstjelek online rovat)

Lapterv és műszaki szerkesztés
SELLYEI TAMÁS OTTÓ

Munkatársak

ACSAI ROLAND (Indiáner-gyermekirodalmi rovat)
BUCSI-KOVÁCS ANIKÓ
MURÁNYI SÁNDOR OLIVÉR
TURI MÁRTON
POGRÁNYI PÉTER

Tiszteletbeli munkatársak

BUJI FERENC
CSEKE ÁKOS
MONOSTORI IMRE
MUZSNAY ÁKOS
VASADI PETER

ÚJ FORRÁS

IRODALMI, MŰVÉSZETI ÉS TÁRSADALMI FOLYÓIRAT
ALAPÍTÓ A KOMÁROM-ESZTERGOM MEGYEI ÖNKORMÁNYZAT
JÓZSEF ATTILA MEGYEI KÖNYVTÁRA

Megjelenik évente tízszer

Alapítva ezerkilencszázhatvankilencben
Alapító főszerkesztő: PAYER ISTVÁN

Szerkesztőség: 2890 Tata, Székely B. u. 2/A Telefon: 20/3353 626
E-mail: jasz.attila@ujforras.hu. Interneten olvasható: www.ujforras.hu
Előfizethető az Új Forrás szerkesztőségi címén. Előfizetési díj egy évre 5000 Ft.
ISSN 0133-5332

Kiadja a József Attila Megyei Könyvtár. A kiadásért felel: Új Forrás Kiadó Nonprofit Kft.
Készült a Sollers Kft. nyomdájában Tatán.